

Kdo mezi vámi jest jeho věrný, necht' povstane a hájí svého Pána od bezecnosti zrady na něj vkládané, necht' vejde v bezpečné utkání, kde lze zvítěziti v slávě a zemřítí v milosti. Co prodléváte, služebníci kříže, co se přetvárájete, vy, jímž nechybí ani síla tělesná ani statky pozemské? Přijměte znamení kříže a plně odpuštění všech vln, z nichž srdcem sklíčeným učiníte vyznání, uděluje vám nejvyšší kněz, jeho vikář, jemuž bylo řečeno: „Cokoli vy rozvážete na zemi, bude rozvázáno i na nebi.“ Přijměte podávány dar a necht' jeden druhého spěchá, předjetílk nevracející se možnosti odpustků. Žádám a radím, aby nikdo nehleděl záležitosti vlastní klásti před záležitostí Kristovy a aby pro to, co bude moci nebo může býti vykonáno v jiných dobách, nezanedbal to, čeho jinak nebude moci znovu nabýti.

A abyste věděli, kdy, kudy, jak se půjde, slyšte svou cestu: o příštích velikonočních potáhne vojsko Páně a nemalá část předsevala jíti Uhrami. Také to bylo ustanoveno, aby nikdo nebral šatů rozličných nebo šarfanových nebo také hedvábných a aby k postroji koní neužil ničeho zlatého nebo stříbrného; toliko při štítě a dřevě sedel, kterých se užívá, když se táhne do boje, zlato a stříbro bráti jest dovoleno těm, kteří budou chtítí, aby se slunce na nich třpytlo a strachem se rozpadlo množství národů.

Bylo by sice třeba sledovati toto podrobněji a šířeji, než máte u sebe pana Jindřicha, moravského biskupa, muže svatého a učného, kterého chceme míti tak vyburcovaného, aby podle moudrosti, která jest mu dána od Pána, horlivěji se snažil nadto vaše veškerenstvo burcovati. Posíláme vám také jeden z listů pana papeže, jehož nabádání jest vám příjmutí s napjatým sluchem a jeho rozkazy zachovávati. Buďte zdrávi v Pánu.

5.

Císař Fridrich I. povoluje českému knížeti Vladislavovi za věrné jeho služby, aby směl o jistých svátcích nositi korunu jakožto odznak důstojenství královského. (Orig. v kormunním archivu země České.)

V Řezně 18. ledna 1158.

Ve jménu svatě a nerozdlíné Trojice.

Fridrich z boží milosti římský císař, rozmnožitel.

Ačkoliv nás zákon přitvozený i psaný nabádá prokazovati dobro všem, zvláště jsme uznali za slušné přednosti zvláštní počty vyšší především ty, kteří ve spravování císařství a oboce pospolitě pravdivou radou a neúnavným přičiněním při nás stojí a pro rozšíření slávy císařství velmi statečně bojující vystavují se všem útokům nepřátel a jakýmkoliv nebezpečím, aby nemusili pozbyvati

důvěry v odměňování ctností a v slávu koruny ti, kteří řádně zápasili.

Protož budíž známo všem Kristu i říši naší věrným, jak přítomným tak i budoucím, že jsme Vladislavovi, jasněmu a přestatěnému knížeti českému, pro vynikající zasluhy služeb a oddanosti, jak jeho tak i všech Čechů, odznak důstojnosti, kterým jeho děd a ostatní předkové jeho, knízáta česká, příjímají císařské výsosti nad ostatní knízáta vynikal, totiž členku nositi povolili a skrze něho všem jeho nástupcům na věky.

Rozhodujeme tedy a nezvrátitelným zákonem ustanovujeme, aby řečený český kníže Vladislav směl nositi členku v ty časy, kdy my nosíme korunu a odznak slávy, totiž o Narození Páně, o velikonočních a o letnicích, a nadto o svátku svatého Václava a svatého Vojtěcha, protože celé Čechy k vůli svým ochráncům ty svátky s větší úctou a slávou světi. Jako se pak slavnost a vložení naší koruny na hlavu nemá dítí leč rukami arcibiskupů a biskupů, tak řečenému knížeti českému nebudíž členka vkládána žádným jiným člověkem, než milým naším Danielem, důstojným biskupem pražským, a Janem, biskupem olomouckým, a jejich nástupci. Kdyby snad olomouckého biskupa nebylo, nicméně necht' vykoná to za oba pražský biskup pro vyšší důstojenství své stolice; podobně má však učiniti olomoucký, kdyby pražského nebylo.

Nadto řečenému knížeti českému a jeho nástupcům přidáváme a povolujeme poplatek ze země Polské, který jeho předchůdcové, knízáta čeští, od dávných časů z Polska dostávali.

Abys pak toto naše darování a ustanovení výše jmenovanému knížeti Vladislavovi, našemu nejmilejšímu, a jeho nástupcům po všecky časy zůstalo platné a nezvrácené, tento list jsme o tom sepsali a pečeti naší zpečetili rozkázali, připravě vhodné svědky, jejichž jména jsou tato: Eberhard, arcibiskup solnohradský, Wichman, arcibiskup magdeburský, Hertvík, biskup ženský, Eberhard, biskup bamberbský, Konrád, biskup pasovský, Otto, biskup frisinský, Daniel, biskup pražský, Jindřich, kníže rakouský, Fridrich, kníže švábský, Ludvík, markrabí durynský, Adelbert, markrabí saský, Otto, markrabí míšenský, Otto a Fridrich, falckrabata.

Znamení pana Fridricha, nejnejmnoženějšího císaře římského. Já, Reinald, kancléř, místo Arnalda, arcibiskupa mohučského a arcikancléře, jsem ověřil.

Dáno v Řezně 15. den před kalendami únorovými, v 5. indikci, léta vtělení Božího 1157, za vlády pana Fridricha, nejslavnějšího římského císaře, 6. roku jeho vlády, císařství pak 3.